

Szigethy Éva

*Zsenialitásból
a tébolyba*

1.

Ismerkedés

1978. tavaszán az akkori lakásunk közelében levő Szövetkezetben helyezkedtem el könyvelőként. Szerettem ott dolgozni, kedves kolleganők és kollegák vettek körül.

Az egyik férfi, István, különösen szimpatikussá vált, mert folyton bókolt nekem. Nagyon tetszett például, amikor úgy köszönt nekem, hogy „Csókolom kis virágszál.” Persze kissé lelombozódtam, amikor felfedeztem, hogy nem csak engem tüntet ki a figyelmével, hanem a velem hasonló korú vagy fiatalabb dolgozó nőket is. Hallottam, hogy mást is nevezett ugyanúgy, pedig azt hittem, ez a megszólítás csak nekem jár. Igaz, az idősebb és a csúnyább, esetleg túl kövérek kimaradtak ebből, csak a csinosakkal volt ilyen kedves. Mindenesetre már az is valami, ha a jelek szerint engem az utóbbiak közé sorolt. Valójában nem tartottam túl jóképűnek, jólöltözöttnek meg végképp nem. Ami viszont a külsejénél sokkal jobban lenyűgözött, az az esze. Vegyészmérnökként sok újítás és találmány fűződött a nevéhez. Mindez nem számított, hiszen ő házasságban élt, én meg élettársi kapcsolat-

ban. Igaz, a párommal hét éve tartó együttlétünk ekkor már elég ingatag „lábakon” állt, majd hamarosan meg is szűnt.

Immár magányos nőként szívesen jártam táncolni a barátnőmmel egy klubba, ahol egy alkalommal felkért egy jóképű férfi. Egész este csak együtt roptuk. Kölcönösen megtetszettünk egymásnak, és fél év udvarlást követően feleségül vett. Szépen éltünk, szerettük egymást, nagyon rendesen viselkedett, a gyerekeimet is kedvelte, nem beszélve az első kis unokámról, Attiláról, akiért egyenesen odáig volt. Sajnos a közös életünk nem tarthatott sokáig, valamivel több, mint három év házasság után elragadta mellőlem a rák.

Amikor hónapok múlva kezdtem beletörődni, hogy ismét egyedül maradtam, a mérnök úr újult erővel vetette be ismét magát, úgy látszott, szeretne meghódítani. Nem mondom, hogy a hiúságomnak nem tetszett, főleg amikor azt tapasztaltam, hogy a többi nővel másképp beszél, még ha kapnak is tőle néhány kedves szót. De nincs mit tenni, mit kezdjek én egy nő emberrel? Ezt vele is közöltem, és legnagyobb csodálkozásomra kifejezetten megsértődött.

– Egy nő emberrel szóba sem lehet állni, sem barátkozni vele, azt már el kell dobni? – kérdezte, majd mérgesen ott hagyott.

Később, Pistának valami dolga akadt az irodánkban, majd miután kiment, az egyik régebben ott dolgozó kolleganóm a következőt jegyezte meg:

– Kedves ember ez a mérnök úr, de azért a feleségét nem irigylem.

A másik helyeslően bólogatott.

– Miért? – kérdeztem

– Persze, te akkoriban még nem dolgoztál itt, de évekig kapcsolatot tartott fenn az egyik beosztottjával. Most már nem dolgozik itt, de ismerhetted. – és megnevezte az illetőt.

– Persze, emlékszem rá.

– Próbálták nagy titokban tartani az egészet, de mégis mindenki hallott a dologról.

– A felesége is?

– Azt nem tudjuk.

Utána kitárgyalták a többieket is, ki ezzel, ki azzal keveredett viszonyba. Jó ég, hová keveredtem?

1987. júliusban több hónapra Kubába utaztam a családom egy részével. Nagyszerűen éreztem magam. Rendkívül aranyos, szívélyes emberek a kubaiak. Mindegyik elmondta, hogy „az én házam a te házad” A nyelvet is kezdtem tanulgatni. A munkahelyemre visszatérve többen ámuldoztak rajtam, hogy a trópusokról jöttem haza, és ugyanolyan „Hófehérke” vagyok, mint amikor elindultam.

A „fűzőcske” tovább folytatódott. Hogy őszinte legyek, nem tetszett, amit pár hónappal azelőtt a kolle-

ganőimtől hallottam, de nem az én dolgom ítélkezni afelett, hogy ki mit tesz a szabad idejében. Különben is lehet, hogy csak pletyka. Amikor alkalom adódott kicsit beszélgetni, elmondta, hogy ő mennyire szereti a természetet, a növény és állatvilágot. Az állatok között a madarak a kedvencei. Most viszont a gombákról szeretne többet tudni, ezért beiratkozott egy tanfolyamra, ahol komolyabban megismerkedhet a gombák világával.

– Téged ez nem érdekelné?

– Nem is tudom, eddig eszembe sem jutott, hogy gombákkal ismerkedjek. Talán azért, mert soha nem ettem meg, egy hajdani tanárom és a családja, nagyon rossz gombákat válogatott egy kirándulásuk alkalmával, nem részletezem, hogy mi történt. Ez is hozzájárult az ellenérzésemhez. Én mindenesetre távol tartom magam tőlük, legfőképpen a tányéromon nem akarom látni ezt az ételt.

– Látod, pont ezért kell megismerni, hogy tudjuk, melyik ehető és melyik mérgező.

– Lehet, hogy majd egyszer rászánom magam, egyelőre nem érdekel.

Egy következő alkalommal elmesélte, hogy másik kedvenc elfoglaltsága az utazás. Valamikor jó hangulatú kirándulásokat, nyaralásokat szerveztek, többször rokonokkal együtt indultak neki a nagyvilágnak.

Mostanában viszont sokat betegeskedik a felesége, és egyre kevésbé tetszenek neki a külföldi utak. Ha